

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. PhDr. Petra Kuchynky, Ph.D., a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: H.B.**, státní příslušnost Íránská islámská republika, *zastoupen: Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Praha 1, Opletalova 25*, proti **žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, poštovní schránka 155/50, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 20. února 2015 č.j. MV-153698-5/SO-2014,

t a k t o:

I. Rozhodnutí žalované ze dne 20.2. 2015, č.j. MV-153698-5/SO-2014 se zrušuje a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.

II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 10 800,- Kč, k rukám zástupce žalobce Mgr. Petra Václavka, do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

I. Napadené rozhodnutí

Žalobou napadeným rozhodnutím zamítla Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen žalovaný) , odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR ze dne 29.9.2014, čj. OAM-10378-40/DP-2014. Tímto rozhodnutím správní orgán I. stupně neprodloužil žalobci dobu platnosti jeho povolení k dlouhodobému pobytu na území České

republiky za účelem podnikání – účasti v právnické osobě a to na podkladě ust. § 44a odst. 3 s odkazem na ust. § 35 odst. 3, § 37 odst. 2 písm. b) a s odkazem na ust. § 56 odst. 1 písm. j) zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky.

II. Žaloba

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou, ve které především napadal závěr správního orgánu I. stupně i žalovaného, že jsou splněny podmínky pro zamítnutí žádosti o prodloužení platnosti jeho dlouhodobého pobytu podle **§ 56 odst. 1 písm. j) zák. o pobytu cizinců** proto, že pobyt žalobce není v zájmu České republiky. Správní orgány přitom vycházely ze stanoviska Bezpečnostní informační služby ze dne 14.8.2014 a hodnotily zejména povahu samotné informace vedené v režimu VYHRAZENÉ a postavení Bezpečnostní informační služby a ze samotné utajované informace, ze které bylo možno dovodit, že jednání žalobce v ní popsané vykazuje znaky dlouhodobosti, není náhodné, je nemorální a celkově odůvodňuje zamítnutí projednávané žádosti.

Žalobce tvrdil, že správní orgán I. stupně byl při projednání žádosti žalobce nečinný a postupoval tak v rozporu s § 169 odst. 1 písm. e) zák. o pobytu cizinců. Pokud by správní orgán rozhodl v zákonné lhůtě, nedisponoval by utajovanou informací a neexistoval by tak zákonný důvod pro zamítnutí projednávané žádosti. Touto námitkou, kterou uplatnil žalobce v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, se ani žalovaný řádně nevypořádal a zatížil napadené rozhodnutí nepřezkoumatelností. **(žaloba v části VII. a/)**

Žalobce vytýkal správnímu orgánu, že jediným podkladem pro jeho rozhodnutí byla předmětná **zpráva Bezpečnostní informační služby ze dne 14.8.2014**. Získaná utajovaná informace pochází z doby, kdy správní orgán I. stupně provedl velmi rozsáhlé dokazování a zpráva Bezpečnostní informační služby byla vypracována až poté, co žalobce splnil veškeré formální náležitosti podané žádosti, což vyvolává důvodné pochybnosti o tom, z jakého důvodu byla tato informace zpracována po více než půl roce probíhajícího řízení. Ze správního spisu není patrný důvod zpracování této zprávy. Z obsahu samotné poskytnuté informace a z jejího časového zařazení lze dovodit závěr, že byla pořízena až po té, co správní orgán nebyl schopen nalézt jiný zákonný důvod pro negativní rozhodnutí v projednávané žádosti. Současně tento postup vzbuzuje pochybnosti o tom, zda oprávněné úřední osoby chrání zájem České republiky nebo svůj osobní zájem popř. osobní zájem třetích osob. K samotnému obsahu informace žalobce uváděl, že sám nikdy nebyl v České republice, ale ani v jiné zemi odsouzen za trestní čin, a nebyl ani nikdy trestně stíhán a nejsou u něho evidovány žádné záznamy o jakémkoliv porušení právního předpisu. Žalobce na území České republiky řádně podniká, platí veškeré povinné platby, plní si veškeré své povinnosti, které z této činnosti vyplývají. Podle žalobce může sice nastat situace, že i osoba trestně zachovalá může být ohrožením zájmu České republiky, ale tato skutečnost musí být vyjádřena minimálně způsobem, který lze alespoň v režimu zák. č. 412/2005 Sb. přezkoumat. Takový zájem musí být vyjádřen konkrétně, aby bylo možné na základě logických úvah dospět k závěru, že informace se může zakládat na pravdě a že se nejedná o informaci nepravdivou, účelovou zkreslenou a neobjektivní. Žalobce tvrdil, že právě zpracovaná utajovaná informace v jeho případě uvedené požadavky nesplňuje především proto, že konkrétní informaci

neodpovídají žádné relevantní důkazy ani zdroje, které by bylo možno ověřit. Valná většina informace v podstatě naplňuje skutkovou podstatu trestních činů, či přečinů, přičemž žalobci není známo, že by byl z jakéhokoliv spáchání trestného činu prověřován, obviněn a již vůbec ne odsouzen. Za tohoto stavu je třeba obsah utajované informace považovat za čistě spekulativní a nepřezkoumatelný. Žalobce označil za nepřijatelné, aby v tak závažné otázce, jakou je zásadní omezení práv žalobce, byla zákonným důvodem pro rozhodnutí jediná zpráva Bezpečnostní informační služby, kterou vypracovala jediná osoba bez jakéhokoliv řádného důkazu. Akceptování takového postupu by umožňovalo v podstatě neomezenou moc pro jakoukoliv oprávněnou úřední osobu s možností vypracovat informaci v režimu zák. č. 412/2005 Sb. bez jakékoliv kontroly správního orgánu rozhodujícího ve věci. Žalobce zdůraznil, že žalovanému správnímu orgánu nebránilo nic v tom, aby vypracoval odůvodnění svého rozhodnutí v režimu zák. č. 412/2005 Sb., ve kterém by se s námitkami žalobce vypořádal a dostál by svým povinnostem z tohoto zákona plynoucích.

Správní orgán tím rezignoval na přezkoumatelné hodnocení podkladů pro rozhodnutí, čímž správní orgán I. stupně i žalovaný porušili ust. § 2 odst. 2, § 3, § 50 odst. 4 a § 68 odst. 3 správního řádu, zák. č. 500/2004 Sb.

Žalobce poukázal na rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu, který např. v rozsudku ze dne 25.11.2011, čj. 7 As 31/2011-101 dospěl k závěru, že *zpráva o výsledcích požadovaných šetření musí obsahovat konkrétní informace, či takový jejich souhrn, že to Národnímu bezpečnostnímu úřadu a následně i případně soudu umožní účinně ověřit relevanci zjištění zpravodajských služeb, tj. zejména věrohodnost jím zjištěných informací, jejich vyváženost a vztah k otázkám rozhodných pro bezpečnostní řízení. Jen tak lze v dostatečné míře zajistit vyloučení libovůle u zpravodajských služeb i NBÚ, k níž by snadno mohlo dojít, pokud by se NBÚ a následně i případný soudní přezkum musel spokojit s tím, že zpravodajským službám se uvěří, aniž by jejich informace mohly být podrobeny poznání.*

Žalobce tvrdil, že věrohodnost a pravdivost, případně pravděpodobnost pravdivosti zjištěné informace v případě žalobce nelze dovozovat pouze z toho, že podle stanoviska BIS se jedná o činnost dlouhodobější a že případně zpráva obsahuje konkrétní jména osob. Věřitelnost a pravdivost informace je nezbytné dovozovat z jiných skutečností, které jsou na zpracované zprávě nezávislé.

Žalobce tvrdil, že nepřezkoumatelným je i **závěr správního orgánu o přiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce.** Závěr správního orgánu, že rozhodnutí není nepřiměřené, je závěrem nepřezkoumatelným, neboť správní orgán žádným konkrétním způsobem veřejný zájem, jeho intenzitu, nedefinoval ani nehodnotil. Pokud správní orgán na jedné straně uvádí, že není oprávněn přezkoumávat obsah utajované informace a blíže žádným způsobem zájem na ukončení pobytu cizince nekonkretizuje, stěží lze přezkoumatelným způsobem rozhodnout o přiměřenosti mezi tímto veřejným zájmem a zájmem na ochranu práv jednotlivce. Zcela nesprávný je přitom právní názor správního orgánu, že již s ohledem na stupeň utajení informace, zařazené do režimu VYHRAZENÉ je třeba dovozovat intenzitu ohrožení zájmu ČR. Mimochodem tento stupeň utajení je nejnížší možný.

Vzhledem k tomu, že v průběhu řízení došlo k porušení v procesních ustanovení v rozsahu § 2 odst. 1, 2, 3, § 3, § 4 odst. 4, § 6 a § 68 odst. 3 správního řádu a došlo tím zejména k porušení čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. A rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s § 37 odst. 2 v návaznosti na § 174a zák. o pobytu cizinců žalobce navrhl, aby napadené rozhodnutí soud zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a aby žalobci byla přiznána náhrada nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

K tvrzené nečinnosti správního orgánu I. stupně žalovaný uváděl, že správní orgán I. stupně činil úkony v pravidelných intervalech za účelem zjištění stavu věci a v souladu s požadavky § 3 správního řádu. Jeho postup nelze posoudit jako účelovou a neopodstatněnou nečinnost. S touto výtkou se žalovaný již vypořádal na str. 4 v odůvodnění napadeném rozhodnutí.

K tvrzené nevěrohodnosti a nepravdivosti utajované informace žalovaný uváděl, že rovněž na str. 4 napadeného rozhodnutí se s touto námitkou vypořádal a proto setrval na závěru, že utajovaná informace, na základě které bylo vydáno rozhodnutí správního orgánu I. stupně má v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 25.11.2011, čj. 7 As 31/2011-101 takovou vypovídací hodnotu a je natolik věrohodná, že nelze pochybovat o její pravdivosti a je irelevantní, že jako taková byla hlavním důvodem pro vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

K namítané nepřezkoumatelnosti závěru o přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce žalovaný uváděl, že k této žalobní výtce odkazuje na odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí na jeho str. 5 a 6, kde se žalovaná vypořádala s proporcionalitou mezi veřejným zájmem státu na neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu žalobce a individuálním zájmem žalobce na ochranu soukromého a rodinného života. Otázka přiměřenosti negativního rozhodnutí byla správními orgány hodnocena na základě skutkových okolností posuzovaného případu, které jednoznačně na převažující zájem České republiky na neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu žalobce ukazují.

Žalovaný navrhl, aby soud projednávanou žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem.

Při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud vycházel z ust. § 75 odst. 1 a odst. 2 s.ř.s., skutkový a právní stav posuzoval ve vztahu k době rozhodování správního orgánu a napadený výrok rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobou včas uplatněných žalobních bodů.

Krajský soud projednal žalobu bez nařízení jednání na podkladě ustanovení § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s.

Žaloba je důvodná.

Žalobce v žalobě v části VII. a) vytýkal porušení ust. § 169 odst. 1 písm. e) zák. o pobytu cizinců, které ukládá správnímu orgánu, pokud nelze rozhodnutí vydat bezodkladně, vydat rozhodnutí ve lhůtě 60 dnů ode dne podání žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu. V přezkoumávaném případě žalobce podal žádost o prodloužení doby platnosti jeho povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky dne 5.3.2014. Rozhodnutí o této žádosti bylo vydáno správním orgánem 29. září 2014. Tato nesporná skutečnost dokládá, že správní orgán při vydání rozhodnutí o žádosti žalobce nepostupoval podle § 169 odst. 1 písm. j) zák. o pobytu cizinců. V průběhu řízení o této žádosti však žalobce nevyužil zákonných procesních prostředků na obranu proti nečinnosti správního orgánu. Nelze přehlédnout, že povinností správního orgánu je ve smyslu § 3 správního řádu zák. č. 500/2004 Sb. postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu. Skutečnost, že jeden z podkladů pro rozhodnutí ve věci samé, v přezkoumávaném případě stanovisko Bezpečnostní informační služby zpracované dne 14.8.2014, byl získán po uplynutí lhůty vymezené pro rozhodnutí o žádosti žalobce, není samo osobě procesní vadou, která by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé. Porušení ust. § 169 odst. 1 písm. e), zák. o pobytu cizinců představuje dílčí procesní vadu, která však nemá vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé a proto **žalobní výtky v tomto směru uplatněné není důvodná.**

V dalším žalobním bodu obsaženém v části VI. žaloby žalobce tvrdil, že správní orgán I. stupně a posléze i žalovaný nesprávně vyhodnotili jeden z podkladů pro rozhodnutí o žádosti žalobce a to stanovisko Bezpečnostní informační služby zpracované dne 14.8.2014, která je utajovanou informací klasifikovanou stupněm utajení VYHRAZENÉ.

Při posuzování tohoto žalobního bodu vycházel soud z nesporného zjištění, že správní orgán I. stupně rozhodoval o žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti jeho povolení k dlouhodobému pobytu na podkladě ust. § 44a odst. 3 zák. o pobytu cizinců, podle kterého žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu přijímá a rozhoduje o ni ministerstvo. Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se obdobně následně vztahuje ust. § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3, § 46 odst. 7 a 8 a § 47 zák. o pobytu cizinců. Správní orgán při rozhodování vycházel proto z § 35 odst. 3 zák. o pobytu cizinců, podle něhož dobu pobytu na území na vízu k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza, ve smyslu § 37 cit. zákona. Podle § 37 odst. 2 písm. b) zák. o pobytu cizinců ministerstvo zruší platnost pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza. Konkrétní rozhodovací důvod správní orgán opřel o ust. § 56 odst. 1 písm. j) zák. o pobytu cizinců, podle kterého dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.

Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného správního orgánu i rozhodnutí správního orgánu I. stupně je patrné, že žalobce požádal o prodloužení doby platnosti jeho povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání. Obsah správního spisu a argumentace správního orgánu dokládá, že v případě žalobce nebyla shledána jiná závažná překážka jeho pobytu na území České republiky ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) *in*

fine zákona o pobytu cizinců. Jediným rozhodovacím důvodem pro nevyhovění žádosti žalobce a neprodloužení doby dlouhodobého pobytu na území České republiky, byl závěr správních orgánů, že pobyt žalobce na území není v zájmu České republiky. S naplněním této podmínky se žalovaný vypořádal v odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí (*dle důvodů uvedených na str. 4 – 5 odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí*) tvrzením, že správní orgán I. stupně si opatřil stanovisko Bezpečnostní informační služby ze dne 14.8.2014 obsahující utajovanou informaci a s ohledem na povahu této utajované informace nebyl oprávněn získanou informaci v napadeném rozhodnutí jakkoliv popsat a v rozhodnutí explicitně hodnotit. Nicméně z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že správní orgán I. stupně stanovisko BIS provedl jako důkaz a jako takový také hodnotil. Žalovaný konstatoval, že utajovaná informace obsahuje konkrétní popis jednání žalobce v delším časovém období, přičemž jednání žalobce nelze hodnotit jako jednorázové a okolnosti jeho jednání jsou v utajované informaci dostatečně určité specifikovány. Utajovaná informace obsahuje konkrétní jména osob, které se podílely na jednání žalobce, což zvyšuje její hodnotu pravdivosti a vypovídá o její věrohodnosti. Věrohodnost utajované informace dokládá skutečnost, že jednání v utajované informaci popsané zakládá skutkovou podstatu přečinu, což žalobce ve svých podáních nepopřel. Žalovaný dále uváděl, že v neposlední řadě je nutno odkázat na skutečnost, že utajovaná informace byla pořízena Bezpečnostní informační službou, která zabezpečuje mimo jiné informace o záměrech a činnostech namířených proti demokratickým základům, svrchovanosti a územní celistvosti České republiky a v neposlední řadě též o činnostech, jejíž důsledky mohou ohrozit bezpečnost nebo významné ekonomické zájmy České republiky. Utajovaná informace přitom obsahuje poznatky různého druhu, přičemž každý z poznatků sám o sobě může znamenat pravděpodobné bezpečnostní riziko pro Českou republiku.

Předmětné stanovisko Bezpečnostní informační služby ze dne 13. srpna 2014, č. j.: V35-11/2014-BIS-49, doručené Ministerstvu vnitra, OAM dne 14.8. 2014, bylo součástí správního spisu předloženého žalovaným soudu a bylo označeno stupněm utajení „VYHRAZENÉ“. Podle § 4 písm. d) zákona o ochraně utajovaných informací se klasifikace tímto stupněm utajení užije v případě, *jestliže její vyznění neoprávněné osobě nebo zneužití může být nevýhodné pro zájmy České republiky*.

Ohledně rozsahu přezkumu utajované informace, soud stejně jako v obdobné věci vedené Krajským soudem v Plzni pod sp.zn. 57 A 29/2013, vycházel též z rozsudku NSS ze dne 25.11.2011, čj. 7As 31/2011-101, ve kterém je sice řešena otázka zrušení platnosti osvědčení fyzické osoby pro příslušný stupeň utajení, kde jako odvolací správní orgán rozhodoval Národní bezpečnostní úřad, ale dle názoru soudu závěry tam uvedené ohledně soudního přezkumu podkladů pro rozhodnutí obsahujících utajované informace vycházejí ze zákona o ochraně utajovaných informací, ze kterého je nutno vycházet i v daném případě, a soud se s nimi ztotožňuje.

NSS v citovaném rozsudku uvedl, že *„si je vědom toho, že v bezpečnostním řízení je nutno najít rovnováhu mezi dvěma legitimními, avšak navzájem protichůdnými zájmy. Na jedné straně zájmem na zajištění spravedlivého procesu pro toho, jehož bezpečnostní způsobilost je zkoumána, a na druhé straně zájmem na utajení informací potřebných k ochraně veřejného zájmu. Této rovnováhy však v žádném případě nelze dosáhnout, pokud*

nebude zajištěna účinná soudní, a tedy na exekutivě nezávislá a ve sporu mezi účastníkem řízení a exekutivou nestranná kontrola relevance informací, na základě nichž je v bezpečnostním řízení rozhodováno. Protože mezi oběma protichůdnými legitimními zájmy je nutno najít rovnováhu, musí mít soud v rámci soudního přezkumu přístup ke všem informacím, na základě nichž bylo rozhodnuto v bezpečnostním řízení. Jen tak může být zajištěna účinná soudní kontrola. Soud je zde ve zvýšené míře než při „běžném“ soudním řízení, v němž účastník má k dispozici stejné informace jako soud, garantem práva na spravedlivý proces, což vyžaduje i zvýšenou aktivitu soudu vůči postupu veřejné správy. Za splnění těchto podmínek pak může být přístup k informacím v nezbytných případech odepřen účastníkům řízení či dalším na řízení participujícím osobám (zástupcům účastníků, zúčastněným osobám aj.). Ostatně právě proto mají také soudci podle ust. § 58 odst. 1 písm. e) a odst. 2 zákona o ochraně utajovaných informací přístup k utajovaným informacím všech stupňů utajení bez platného osvědčení ode dne jmenování do funkce po dobu jejího výkonu a v rozsahu nezbytném pro její výkon. Soudní kontrola, které nemůže být za žádných okolností odepřen přístup k informacím relevantním pro výsledek bezpečnostního řízení, tak může v míře ještě dostačující zajistit vyloučení libovůle u zpravodajských služeb a NBÚ při zachování utajení té nezbytné části informací relevantních pro bezpečnostní řízení, jejichž poskytnutí účastníkům řízení by bylo v rozporu s veřejným zájmem na jejich utajení. Neměl-li by však soud k takovým informacím přístup, o účinnou soudní kontrolu by se nejednalo, což by bylo nutno považovat za protiústavní stav (viz také argumentace v rozsudku NSS ze dne 3. 3. 2011, čj. 7 As 39/2010 – 64). Soud by totiž byl v takovém případě ve skutkové rovině „slepý“, musel by se spolehnout pouze na správnost názoru zpravodajských služeb a přezkoumával by pouze procesní námitky.“

V citovaném rozsudku NSS dále uvedl, že má „exekutiva právo za určitých okolností tomu, kdo je podrobován bezpečnostní prověrce, výjimečně neříci, z jakých konkrétních skutkových důvodů nebyl shledán bezpečnostně způsobilým. Je však vždy povinna, chce-li, aby její rozhodnutí obstálo při soudní kontrole, umožnit v plném rozsahu, tedy zejména ve skutkové rovině, přezkum těchto důvodů soudem. Toho nelze dosáhnout jinak, než že informace, o něž se rozhodnutí v bezpečnostním řízení opírá, musí být součástí spisu NBÚ, spolu s ním musí být poskytnuty soudu v rámci přezkumu a soud z úřední povinnosti, i nad rámec žalobních námitek, přezkoumá relevanci těch informací, jež účastníkovi řízení nebyly zpřístupněny a ve vztahu k nimž je mu znemožněno, či přinejmenším zásadně omezeno, právo namítat jejich nezákonnost, věcnou nesprávnost nebo relevanci pro řízení.“

Pro rozhodnutí v této právní věci je rovněž významným další závěr učiněný Nejvyšším správním soudem v citovaném rozsudku, že „rozhodnutí NBÚ jen proto, že v něm nejsou uvedeny utajované důvody, pro které byl stěžovatel shledán bezpečnostně nezpůsobilým, nelze považovat za nepřezkoumatelné. NBÚ totiž postupoval v souladu s ust. § 122 odst. 3 zákona o ochraně utajovaných informací, podle kterého, jsou-li některé z důvodů vydání rozhodnutí utajovanými informacemi, uvede se v odůvodnění pouze odkaz na podklady pro vydání rozhodnutí a jejich stupeň utajení. K tomu lze odkázat na nálezy Ústavního soudu ze dne 6. 9. 2007, sp. zn. II. ÚS 377/04, ve kterém tento soud vyslovil, že „není jistě možné, aby byl NBÚ pod záminkou absolutního zachování procesních práv účastníka nucen uvádět ve svých rozhodnutích skutečnosti, které by mohly ohrozit zájem státu, efektivitu práce zpravodajských služeb či policejních složek, anebo bezpečnost jejich agentů či třetích osob“. Je totiž třeba vzít

v potaz legitimní veřejný zájem na ochraně utajovaných informací a neuvádět do rozhodnutí takové důvody, jejichž zveřejnění by tento zájem ohrožovalo. V tomto smyslu tedy rozhodnutí, v němž nejsou v souladu s ust. § 122 odst. 3 zákona o ochraně utajovaných informací uvedeny důvody, jelikož se jedná o utajované informace, jen proto za nepřezkoumatelné považovat nelze, neboť zákon zde výjimečně umožňuje v rozhodnutí tyto důvody neuvádět. ... Přezkoumatelnost rozhodnutí je pak zajištěna, byť nepochybně obtížněji než u „běžných“ správních rozhodnutí tím, že orgán, jenž má pravomoc správní rozhodnutí přezkoumávat, tj. v první řadě soudy ve správním soudnictví, musí mít neomezený přístup k podkladům rozhodnutí obsaženým ve správním spisu, jak již bylo vyloženo.“

Krajský soud se seznámil s obsahem utajované části spisů obsahující předmětné stanovisko Bezpečnostní informační služby na podkladě ustanovení § 58 odst. 1 písm. e) zákona o ochraně utajovaných informací. Stanovisko obsahuje informace týkající se osoby žalobce, které v případě jejich pravdivosti by opravňovaly učinit závěr, že setrvání žalobce na území není v zájmu České republiky ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Stanovisko sice zmiňuje jména konkrétních osob a popisuje pozici žalobce v rámci vzájemných jednání, avšak kromě samotného obsahu informace nebyly soudu předloženy jiné podklady, z nichž by při verifikaci utajované skutečnosti bylo možno vyjít. Jednání žalobce i jednání konkrétních osob, se kterými měl být žalobce ve vzájemném vztahu, by přitom ve smyslu obsahu získaných informací bylo způsobilé naplnit skutkovou podstatu trestných činů, event. přečinů a i tyto nepřímé podklady by bezesporu podpořily věrohodnost a pravdivost získané informace. Obsah přezkoumávané informace postavil soud do situace, kdy této informaci buď uvěří, nebo neuvěří. Takový podklad rozhodnutí není v právním státě přípustný, jestliže rozhodnutí správního orgánu, třebaže zcela legitimně podléhá utajení, zasahuje do subjektivních práv žalobce, zde práva na ochranu soukromého a rodinného života podle čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Představa, že soud uvěří obsahu i ke utajované informace, aniž by měl možnost si ověřit, že její tvrzení spočívají na skutečných a pravděpodobně pravdivých informacích, by znamenala rezignaci na kontrolní funkci správního soudnictví vůči veřejné správě (obdobně Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. ledna 2014 č.j. 4 As 108/2013-69, dostupném na www.nssoud.cz).

Krajský soud u žalobní výtky týkající se způsobu vyhodnocení obsahu utajované informace obsažené ve stanovisku Bezpečnostní informační služby ze dne 13. srpna 2014 shledal, že tato výtka je důvodná neboť správní orgán vyšel ze stavu věci, který nemá ve správním spise oporu. Vzhledem k tomu, že shledaná procesní vada se dotýká jediného podkladu, , ze kterého byl učiněn závěr o naplnění podmínky ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, je dán důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

V dalším žalobním bodu žalobce v **části VIII c) žaloby** se dovolával nezákonnosti posouzení přiměřenosti dopadu vydávaného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce ve smyslu § 174a zák. o pobytu cizinců. Soud shledal, že v rámci rozhodování o žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti jeho povolení k dlouhodobému pobytu, ve shodě s ust. § 37 odst. 2 *in fine* se rozhoduje o posuzování přiměřenosti dopadu tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. Rozhodnutí v intencích § 174a zák. o pobytu cizinců přímo navazuje na rozhodnutí ve věci samé a odvozuje se od výsledku rozhodnutí ve věci

samé, tj. o rozhodnutí o žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. V přezkoumávaném rozhodnutí ve věci samé soud napadené rozhodnutí zrušil pro nedostatek podkladů pro posouzení zákonnosti závěru obou správních orgánů o tom, že pobyt žalobce na území není v zájmu České republiky ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zák. o pobytu cizinců. Soud na základě důvodů, pro které žalovaný správní orgán shledal přiměřenost dopadu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce (v rozsahu argumentů uváděných na str. 6 přezkoumávaného rozhodnutí) neshledal rozhodnutí žalovaného v inkriminované části nepřezkoumatelným, neboť argumentace žalovaného vychází z konkrétních v řízení shromážděných podkladů, které jsou součástí správního spisu, a dovozuje závěry, které jsou souladné s ust. § 174a zák. o pobytu cizinců. Toto žalobní tvrzení soud neshledal důvodným.

Na podkladě výše uvedené argumentace krajský soud podle § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil napadené rozhodnutí pro vady řízení spočívající v podstatném porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé, a to podle § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. Soud současně shledal, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve správním spise ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s. Krajský soud proto současně po zrušení rozhodnutí vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení na podkladě § 78 odst. 4 s.ř.s. Ve smyslu § 78 odst. 5 s.ř.s. je žalovaný vázán právním názorem soudu.

Rozhodnutí o nákladech řízení je odůvodněno ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobci, který dosáhl v řízení procesního úspěchu, vzniká právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které spočívají v zaplaceném soudním poplatku v celkové výši 4.000,- Kč a v odměně za právní zastoupení, která byla přiznána podle vyhl. č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb. Vzhledem k tomu, že zástupce žalobce ve stanovené lhůtě vzniklé náklady řízení blíže nespecifikoval, vyšel soud ze skutečností, které jsou součástí soudního spisu a přiznal zástupci žalobce odměnu za právní zastoupení za 2 úkony právní služby, a to za jeden úkon spočívající v převzetí a přípravě věci podle § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu a dále za jeden úkon související se sepisem žaloby podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu. Sazba za jeden úkon právní služby podle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 advokátního tarifu ve věcech žalob projednávaných podle soudního řádu správního činí 3.100,- Kč, přičemž podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu vzniká zástupci žalobce nárok na paušální částku režijního paušálu ve výši 300,- Kč. Za dva úkony právní služby a 2 režijní paušály soud stanovil náhradu nákladů řízení částkou 6.800,- Kč, čímž celkové náklady řízení dosáhly výše 10 800,- Kč.

Na podkladě vyhodnocení skutečností obsažených v utajované informaci obsažené ve stanovisku Bezpečnostní informační služby ze 14.8.2014 soud shledal závažné důvody pro přednostní projednání věci ve smyslu § 56 odst. 1 s.ř.s. Podle tohoto ustanovení soud projednává a rozhoduje věci podle pořadí, v jakém k němu došly; to neplatí, jsou-li u věci dány závažné důvody pro přednostní projednání a rozhodnutí věci.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 31. července 2015

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková